

Trong tập thơ “ *Chạnh lòng Tiếng thơ rơi* “ của Vĩnh Hảo do Chiêu Hà xuất bản năm 1996. Tôi có đọc những bài thơ đầy xúc cảm này với tâm trạng chia xẻ, vì cùng có những thôi thúc của trái tim, của thơ. Có ai đó, nếu biết để trái tim mình rung nhịp đập trước những tiếng nói thì thầm lên tiếng như bản nhạc du dương trôi dạt trong tâm, sẽ biết thơ đến, đi như thế nào. Trong tôi, thơ là những gì rất đẹp, đem đến cho con người biết thưởng thức, ngạc nhiên với vẻ đẹp của vũ trụ, của thiên nhiên hay với những gì trần tục nhất. và làm cho trần gian này đáng yêu, đáng ca ngợi.

Bài thơ “ *Đùa* “ (trang 44) , khi vừa đọc xong, tâm tôi rung động như những lời chân tình của Thi sĩ..

Cám ơn Vĩnh Hảo nhé, đã cho trái tim tôi được mới lại, vì dòng máu đỏ tràn lan trở về gây cảm hứng. Tôi mượn bài thơ sau để đáp lại lời thơ, mong như một cảm thông nhau....

ĐÙA

Vĩnh Hảo 1996

*biết em là chúng sinh
nên yêu rất miệt mài
vì mai em thành Phật
ta đùa với ai đây ?*

Xin được họa thơ lại như sau:

*biết em là chúng sinh
nên yêu rất miệt mài
vì mai em thành Phật
tình ta nào có phai*

Cư sĩ Liên Hoa 1996

